

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'ÇİRKİN' DE VEDA ETTİ!

ELI WALLACH

JESSE
EISENBERG

DAKOTA
FANNING

PETER
SARSGAARD

TORONTO
FILM FESTIVALI

VENEDİK
FILM FESTIVALI

İF İSTANBUL
FILM FESTIVALI

TRIBECA
FILM FESTIVALI

VALLADOLID
FILM FESTIVALI

İDEALLERİN UĞRUNA
NE KADAR İLERİ GİDERSİN?

BİR
KELLY
REICHARDT
FİLMİ

GECE PLANI

NIGHT
MOVES

4 TEMMUZ'DA SİNEMALARDA

THE MATCH FACTORY

RT/features

calinosfilms.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

filmscience

CALINOS
FILMS

ÇİRKİNLİKLER İÇİNDE, “MEMENTO” TADINDA YAŞAMAK

CHRISTOPHER NOLAN'IN 2000 YAPIMI FİLMİ “AKIL DEFTERİ”NİN KAHRAMANI LEONARD'IN NADİR GÖRÜLEN BİR HAFIZA HASTALIĞI VARDI. NEREDEYSE 15 DAKİKADA BİR HAFIZASI ‘SIFIRLANAN’ LEONARD, KOSKOCA BİR BULMACANIN İÇİNDE KAYBOLMUŞ GİBİDİR VE HER ‘sıfırlandığında’ başa döner. İçinde olduğumuz günler hiç normal değil. Ama içinde olduğumuz toplum maalesef fazla normal! Neredeyse her hafta büyük bir olayın yaşandığı bir ülke coğrafyasında her gün toplumu bir şekilde derinden ilgilendiren lafların edildiği, birtakım yasaların çıkarıldığı, yeni kararların alındığı ya da gizlenmeye çalışılmış bir skandalın ortaya çıkarıldığı ülkede her şey Leonard’ın hafızası gibi kısa sürede temize çekiliveriyor.

Neredeyse bir yıldır yaşanan büyük olayları alt alta yazdığınızda inanılmaz bir olay örgüsü çıkıyor ortaya... Bunların hepsinin yaşandığı bir ülkede normal tek bir günün geçmemesi lazım. İstifaların, mahkemelerin ve hatta türlü kargaşaların ardı ardına birbirini takip ettiği bir Oliver Stone filmi gibi devam etmeliydi her şey... Ama gelin görün ki burada olaylar bir Meksika kasabasının sıradan bir Ağustos günü gibi yaşanmakta!

Bu arada Türk medyası da tarihinde hiç bu kadar kötü bir hale düşmemişti. Kültüre sanata önem veren hangi yayın varsa hepsi bir bir kapanmakta, dikkat edin... Radikal gazetesinin kağıt baskısının sona ermesi de bu ‘hafızasızlaştırma’nın şimdilik son halkası. Sosyal medyada bu haberin çok değişik yansımaları oldu. Kimileri ‘değişimden korkmayın’ diyerek, gazetenin tümüyle dijitalleşmesine karşı üzüntü duyanların duyarlılıklarını böyle eleştirdiler. Oysa

mevzunun ‘olumlu bir değişim’ olmadığını kavrayamıyorlar. Türkiye’de dijital yayıncılık, normal yayıncılık gibi ele alınmıyor çünkü. Daha az işgücüyle, daha kontrolsüz, daha özensiz bir yayıncılığın kapıları aralanıyor. Kağıt baskının arşivciliği ile dijital yayının arşivciliği de bir olmuyor. Bir düğmeyle bir yazı, bir haber silinip gidebiliyor. Türk medyası güvenilirliğini zaten uzun zaman önce yitirmişken Radikal gibi bir gazetenin bile yaşatılamaması gerçekten kötü bir gelişmedir...

TV dizileri ise bütün bu toz dumana rağmen, hiçbir ciddi konuya bulaşmadan ve hatta giderek içi daha da boşalan bir anlayışla sürdürülüyor. Hâlâ zengin kıza özenen fakir kız hikayeleri izlettiriliyor ya da hâlâ birbiriyle kavga ettirilen ‘ünlüler ve gönüllüler’e mahkum ettiriliyor insanlar... Kötülere rahmet okutan bir kötücüllük yayılıyor gitgide... İyiliğin, güzelliklerin, bilginin, sanatın ve kültürün yerini ucuzlukla, cehaletin cüretiyle, çirkin binalarla, AVM kültürüyle, hafızasızlaştırmakla, etkisizleştirmekle, sansürle doldurmaya çalışıyorlar. İşin kötüsü başarıyorlar da...

Sinemanın en ‘uygunsuz’ karakterlerinden birini de kaybettik bu toz duman içinde... “İyi, Kötü Ve Çirkin”in (Il Buono, Il Brutto, Il Cattivo.) ‘çirkin’i olsa da ‘iyi’ bir aktördü o. Eli Wallach’ın öldüğü gün sosyal medyada aktörün resimleri paylaşıldı hep, taziyeler havada uçtu... Erol Taş da ne çok sevildi bilirsiniz... Kötülüğün sinemada başarıyla vücut bulmuş karakterleri insanlar için büyük deşarj kaynaklarıdır. Evlerden irak temennileri ve beddualar eşliğinde izlenirler... Eli Wallach da bu işlevi gördüğü özellikle de rol aldığı western filmlerde... İyiliğin onun hakkından gelişini keyifle izledik...

Oysa şimdi onlardan çok daha büyük kötülükler, çirkinlikler içinde yaşıyoruz da, gıkımız çıkmıyor!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, İLHAN YURTSEVER, ALI ULU UYANIK, SELİN GÜREL, ŞENAY AYDEMİR, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KAAAN KARŞAN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Transformers: Kayıp Çağ (Transformers: Age Of Extinction);
Pislik (Filth); Aynı Yıldızın Altında (The Fault In Our Stars);
Sevgilinin Ardından (Lilting); Hayatımın En Kötü
Gecesi (Walk Of Shame); Göl Zamanı;
Derindeki Yaratık (Amphibious).

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Bülent Oran'ı herkesin dilindeki
'meşhur ve korkunç' koleksiyonuyla hatırlıyor.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

William Friedkin'in geri planda kalmış macera filmi:
"Dehşetin Bedeli" (Sorcerer)... Okan Arpaç imzasıyla.

26 TOPAZ

Emir Kusturica'dan efsaneye samimi bakış: "Maradona"
(Maradona By Kusturica)... Kaan Karsan imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Ustura Dönüyor (Machete Kills); Sen Gitmeden Önce
(Not Fade Away); Düzenbaz (American Hustle); Non-Stop.

34 GENÇ VE MASUM

Jodorowsky ailesinden Adan'ın taze kisası:
"The Voice Thief"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ALEXANDER RODNYANSKY ANTON ZLATOPOLSKIY DMITRY RUDOVSKIY SERGEY MELKUMOV SUNAR
BİR FEDOR BONDARCHUK FİLMİ

STALINGRAD

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞININ
SEYRİNİ DEĞİŞTİREN ÇARPIŞMA.

ŞİMDİ
DVD, BAS OYNAT DVD
VE 3D BLU-RAY™ DE!

bir
waj

STAGE'S
RUSSIA

NONSTOP PRODUCTION
ART PICTURES
STUDIO

VTG

CE

COLUMBIA
PICTURES

© 2013 VTB Bank, VOTEX, Telecompany, Man-Stop Production and Art Pictures Studio. Tüm Hakları Saklıdır.
© 2013 Layout and Design Sony Pictures Home Entertainment Inc. Tüm Hakları Saklıdır.

www.SonyPictures.com

SONY

SONY
PICTURES
HOME
ENTERTAINMENT

TRANSFORMERS: KAYIP ÇAĞ

ORJİNAL ADI Transformers:
Age Of Extinction

YÖNETMEN Michael Bay

OYUNCULAR Mark Wahlberg,
Nicola Peltz, Stanley Tucci,
Kelsey Grammer, Jack Reynor,
Bingbing Li, Titus Welliver,

Sophia Myles

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 166 dk.

DAĞITIM UIP

**WESTERN TONU
TAŞIYAN FİLM KİMİ
SAHNELERİYLE SERİNİN
EN İYİ SAHNELERİNE
SAHİP OLSA DA, SHIA
LABEOUF'UN YERİNE
MARK WAHLBERG'İ
KATSA DA METAL
YORGUNLUĞU YAŞIYOR.**

AMERİKAN GIŞE FİLMLERİNİ FAZLA CİDDİYE ALMAMAK LAZIM AMA BİR YANDAN DA İÇLERİNE GİRİP KİMİ KÜÇÜK GİRİNTİ-ÇIKINTILARINA DALMAK DA ZEVLİ BİR UĞRAŞ DOĞRUSU. ÖZELLİKLE DE AMERİKALI SİNEMACILAR BÖYLE AŞIRI TİCARİ filmlerini minik politik mesajlarla donattıklarında... İlk "Transformers" (2007) filmindeki Amerikan başkanını hatırlar mısınız bilmem. Ama çok havalı ve kudretli görünen bay başkanın, Teksas aksanıyla yaptığı abuk sabuk konuşmaları açıkça George W. Bush'un parodisi gibiydi. Bazı Hollywood filmleri bariz Pentagon ve Beyaz Saray desteğini alır, filmin her tarafına Amerikan bayrakları yerleştirir ama eğer serde azıcık hınzırlık varsa inceden dalgasını da geçer. W. Bush zamanında çoğu Hollywood filminde vardır bu. Biraz ince görünce pek çok gişe filminde oğul Bush dönemine dokundurmalar vardır.

"Transformers", bir oyuncak olarak Amerikan değil, Japon kaynaklı olmasına rağmen Hollywood'un elinde inanılmaz bir Amerikanlaştırma operasyonundan geçti. Özellikle de 'franchise' haklarına Amerikan oyuncak devi Hasbro'nun da ortak olmasından itibaren... 1984'te, daha ilk oluşturulduğunda da ana kahramanı Optimus Prime, Amerikan bayrağı renklerindeydi (kırmızı-mavi-beyaz), belki de bu yüzden Hasbro'nun dikkatini çekiverdi. Zaten Hasbro'nun yaptığı ilk şeylerden biri de Optimus Prime'ı kısa bir süreliğine Pepsi markasının bir promosyonu haline getirmek oldu!

Uzaydan gelen ve giderek Amerikan arabalarına ve kamyonlarına dönüşen bu savaşçı uzaylı robotlar bildiğiniz gibi ikiye ayrılıyorlar: İyi olan Autobot'lar ve kötüler yani Decepticon'lar. Bunlar savaşmak için Dünya'yı mesken tutarlar ve iyi Autobot'lar, insanları da Decepticon'ların yok edici tabiatından korumaya çalışırlar. Çizgi romanları, animasyon dizileri ve tabii 2007'den beri de pahalı pahalı filmleri var...

Açıkçası "Transformers" filmleri eğlence vaadini bir şekilde karşılayan filmler oldular şimdiye kadar. Steven Spielberg'in

**HER ŞEY BURAYA
KADAR İYİ DE 166 DAKİKA
BOYUNCA UZATILAN BİR
HİKAYE VAR ORTADA. HİÇ
DURMAYAN, AKSİYONLA
İLERLEYEN BİR YAPISI
OLSA DA BİR SÜRE
SONRA BIKKINLIK
VERMEYE BAŞLIYOR.**

yapımcılığında Michael Bay'in gösterişçi yönetmenlik anlayışıyla hayli piyasa işi filmler oldular. Shia LaBeouf'un canlandığı sarsak 'teenage' Sam karakteri ile önce Megan Fox, sonra da Victoria's Secret mankeni Rosie Huntington-Whiteley ile temsil edilen güzel yüzlü, her daim topuklu ayakkabı ve kısa şort giyen genç kızların oradan oraya koşuşturdukları "Transformers" filmlerinde, otomatik pilota bağlanmış hissi veren arabadan robota dönüşüm sahnelerinin başdöndürücü temposu üçüncü filmde de zirve yapmıştı. Serinin belki de en kötü filmi olan "Aynın Karanlık Yüzü"nden (2011) çıkanların kendilerini en yakın deniz kıyısına atıp sakinleşme çabalarını da gördük neticede!

"Transformers" filmlerinin yeni bir istikamete yönelmesi gerekiyordu sonuçta. Bu dördüncü film bunu kısmen başarıyor. Ancak, baştan söyleyelim, yola 144 dakikalık filmle çıkan yapımcılar, her filmde bu süreyi 6-7 dakika aşarak sonunda dördüncü filmde 166 dakikaya da ulaştılar. Bu sefer deniz kıyısına kaçarken kulağınıza klasik müzik de takın bari!

Anlaşılan o ki bu dördüncü filmle beraber Sam'den kurtulduk. Kuşkusuz daha çok sevilen bir oyuncu olan Mark Wahlberg ile daha olgun bir "Transformers" evrenine adım atıyoruz. Ama

korkmayın sakın, kısa şortlu, güzel vücutlu 'teenage' kızımız yine var! Wahlberg'in canlandığı tamirci/mucit Cade'in ateşli ergen kızı Tessa (Nicola Peltz) Optimus Prime'in ve arkadaşlarının yeni düşmanlarla giriştiği savaşta babası ve erkek arkadaşıyla koşturup duruyor.

Bu sefer insanların ister Autobot ister Decepticon olsun tüm 'Transformer'lerden son derece sıkılıp hepsini düşman bellemesi filmin ana omurgasını oluşturuyor. Bu da sanki gördükleri her 'trans'a şaşkınlıkla bakan ama iyi ya da kötü olsun, onları tümünden dışlayan nefret dolu insanları hatırlatmıyor değil! Ancak hikayede başka bir enigma daha var. Nitekim bu nefreti sürekli kaşıyan bir istihbarat yetkilisinin aslında bir teknoloji deviyle emeklilik günleri için yatırım yaptığına şahit oluyoruz çok geçmeden. Kelsey Grammer'in canlandığı bu karanlık, takım elbiseli 'kötü adam' ABD hükümetiyle hiç ilişkilendirilmiyor. Başkanı temsilen komik bıyıklı bir danışmanla telefonda konuşup kendi yolunu bir şekilde açıyor. Ama işbirliği yaptığı teknoloji devi düpedüz Steve Jobs ve Apple'ı simgeliyor! Stanley Tucci'nin Joshua Joyce'u ilk anda Steve Jobs gibi ortaya çıksa da filmin son çeyreğinde bir vicdan muhasebesine girişiyor. Teknolojinin gelişiminin insan kötülüğüyle birleşmesinden duyulan korku yeni "Transformers" filminin ana mesajına dönüşüyor. Yani bir nevi "Terminator" evreniyle kardeşlik kuruluyor. Çünkü artık insan yapımı 'trans'lar da savaşa dahil oluyor.

Her şey buraya kadar iyi de 166 dakika boyunca uzatılan bir hikaye var ortada. Her ne kadar hiç durmayan, aksiyonla ilerleyen bir yapısı olsa da bir süre sonra bıkkınlık vermeye başlıyor bu hikaye. İlk başta Optimus Prime'in eski bir sinema salonunda bulunmasıyla başlayan ve bir süre de western filmi tonunda (zaten bizzat "El Dorado" filmine gönderme var) ilerleyen film, serinin belki de en iyi sahnelerine imza atıyor. Filmin açılışı, Optimus Prime'in ilk arzı endam edişi, bir western ödül avcısı karakteri gibi tasarlanmış Lockdown'ın çıkışı ve Optimus Prime'la otoyoldaki ilk kapışma sahneleri gerçekten keyifli.

Ama bir PlayStation oyunu gibi 'level' üstüne 'level' şeklinde ilerleyen yapısı, son 'level'ında 'dinobot'ların çıkışıyla taçlandırılmış olsa da bir metal yorgunluğu yaratıyor insanda.

Mark Wahlberg bu kadar çığ konuşan bir karakterde bile kendisini izlettiriyor. Bir de müzikleri serinin en iyisi...

Bazı sahneler o kadar fazlalık ki, burada hiç değişre etmeyelim. Bir de ürün yerleştirmenin dibine vurmuşlar!

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

HAZİRAN 2014

Gezi'den Sonra: Video, Kısa Film ve Belgeseller

Cannes 2014: Kış Uykusu ve Yarışma Filmleri

Çiftgezerler: Öteki, Düşman, Ben O Değilim

Kieslowski'nin Ezgileri: Zbigniew Preisner

Angelopoulos'un Kalem: Petros Markaris

Trans X İstanbul: Balerinanın Eteğinde

+ HEDİYE AFIŞ: PİSLİK

www.altyazi.net

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PİSLİK

EDEBİYAT UYARLAMALARI İÇİN ARTIK KALIPLAŞMAYA BAŞLAMIS OLAN BİR TABİR SIKÇA KULLANILIR. DERLER Kİ; iyi romanlardan her zaman iyi filmler çıkmaz. Tüm dünyada “Trainspotting”ın yaratıcısı olarak ünlenen İskoç yazar Irvine Welsh’in, yayınlandığı ülkelerde çoğunlukla olumlu tepkilerle karşılanan kitabı “Filth”in sinema uyarlaması “Pislik” için de benzer bir yoruma başvurulabilir. Fakat bu defa yazarı tamamen ‘günahsız’ saymak da pek olası görünmüyor.

Welsh’in kaleminden çıkma metinler yeraltı jargonundan beslenen; sert ve alaycı bir üsluba dayalı; her bünyeye hitap etmeyen, rahatsız edici, toplum ve ahlak dışı, hatta kimi zaman mide bulandıran durum ve karakterler etrafında kurulu işler olduğundan ‘marjinal’ sıfatıyla anılmayı da fazlasıyla hak ediyor. İşte “Pislik”in temeline yüksek tesirli bombayı döşeyen de bu marjinalite sevdasından başkası değil.

Welsh’in öyküleri o denli uçuk, sıra dışı, şoke edici ve ‘cüretkar’ ki; sinema gibi başka bir mecra aktarıldığında ister istemez kimi dengeleyici unsurlara ihtiyaç duyuyor. Örneğin “Trainspotting” de söz konusu marjinalite ve şok etkisinden nasibini bolca almış bir hikaye anlatıyor olmasına rağmen Danny Boyle’un filmi içeriğin ayrıksılığını dengeleyen son derece tutarlı ve özgün bir biçime sahipti. “Pislik”te ise vaziyet hiç de öyle değil. Aksine Welsh’in seks, uyuşturucu, yozlaşma, ırkçılık, din gibi bıçak sırtı olguları ele alışındaki uçlarda gezinme hali daha da ötelere taşınarak kimi zaman ziyadesiyle aşırıya kaçan sürreal bir yapı ortaya çıkarılıyor.

Hikayenin başkarakteri olan yozlaşmış yahut daha açık bir ifadeyle her tarafından pislik akan polis dedektifi Bruce Robertson’un (James McAvoy) yaşadığı içsel çatışmalar, kendini bile isteye içine hapsettiği cehennemden kurtulma arzusu emareleri göstermesi ya da etrafındaki insanlarla çıkar veya fesatlığa dayanmayan normal ilişkiler kurma çabası işte tam da bu mevzu bahis sürrealitenin altında boğuluyor. Üstelik film gerçeklikle bağını o derece

koparıyor ki, karakter ve hikaye gelişimindeki bozukluklar da tamiri imkansız boyutlara varıyor. Gayet başarılı bir performans sergilemesine karşın, naif suretinin de etkisiyle role tam oturmamış görünen ve ‘yanlış seçim mi?’ sorusunu dimağlara düşüren McAvoy da yaraya merhem olamıyor.

“Pislik”in bir aşırılıklar silsilesi halini almasından başta da belirttiğimiz üzere dolaylı yoldan da olsa Welsh’i sorumlu tutmak mümkün. Sokak ortasında elin adamına orta parmağı çıkarıveren veletler, kanun adamlarının cinsel istismarına maruz kalan başka veletler, fotokopi makinesinde büyütülen penisler, gırla giden küfür, uyuşturucu, halüsinasyon, seks ve kusmuk; hiçbiri sterilizasyona önem veren izleyiciye kabul edilebilir, fakat Welsh külliyatına vâkıf olanlara yabancı ya da olağan dışı gelecek öğeler sayılmayabilir. Lakin asıl sorun da zaten tüm bunların izleyeni rahatsız etme, hatta çileden çıkarma potansiyeli değil, herhangi bir nedenselliğe bağlı kalınmadan, gelişigüzel kurgulanmış izlenimi yaratması.

Filmin sürüsüne bereket yan karakter ve ‘öykücükleri’ de keza yoğun bir başıboşluk, amaçsızlık ve kontrolsüzlük hissi uyandırıyor. Bruce’un, kimisi maço kimisi eşcinsel kimisi de düpedüz geri zekalı mesai arkadaşlarından, onu çoktan defterden silmiş eski eşi Carole’a, hayatını kurtarmaya çalıştığı ancak muvaffak olamadığı adamın ailesinden, armut kafalı psikiyatriste, kazık üstüne kazık attığı sözde en iyi arkadaşı ve onun ‘mağdur’ karısından, cinayet soruşturmasına filme girip çıkan bir dolu hikayenin birkaç yüz sayfalık bir romanda mucibince betimlenmesi imkansız olmayabilir fakat doksan küsur dakikaya tekabül eden bir sinema filmi söz konusu olunca hesap aynı şekilde işlemeyebiliyor. Kağıt üstünde kusursuz görünen, peliküle geçerken nötrleşebiliyor.

Kapanış jeneriğindeki animasyon bölüm filmin tümünden daha yaratıcı olabilir.

Sağlam bir oyuncu kadrosu ancak bu kadar ziyan edilebilirdi.

ORJİNAL ADI Filth

YÖNETMEN Jon S. Baird

OYUNCULAR James McAvoy,

Jamie Bell, Eddie Marsan,

Imogen Poots, Jim Broadbent,

Shirley Henderson

YAPIM 2013 İngiltere

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

"PİSLİK"IN ONCA YAN KARAKTER VE 'ÖYKÜCÜKLERİ' YOĞUN BİR BAŞIBOŞLUK HİSSİ UYANDIRIYOR. KAĞIT ÜSTÜNDE KUSURSUZ GÖRÜNEN, PELİKÜLE GEÇERKEN NÖTRLEŞEBİLİYOR.

AYNI YILDIZIN ALTINDA

1 976 YAPIMI TV FİLMİ "GRIFFIN AND PHOENIX", HER İKİSİ DE KANSER OLAN VE HAYATLARININ SONBAHARINDA RASTLAŞIP âşık oldukları için hastalıklarını birbirlerinden saklayan çiftin (her ikisi de müteveffa Peter Falk ile Jill Clayburgh oynamışlardı) hüznü öyküsüydü. Bu film ilk başta biraz tuhaf gelmişti. Aşk, geriye kalanın ömür boyu kalbinin sızlamasını gerektiriyordu sanki. Nasıl olur da ikisi birden ölebilirdi? Çünkü, 1970' te, Oliver ile genç yaşta ölen Jenny'nin dramı olan "Aşk Hikayesi" (Love Story) dünyayı gözyaşlarına boğmuş ve bir gün onu kaybetme korkusuyla 'âşık olmaktan kaçınanlar' kuşağının doğmasına bile yol açmıştı. Bugün ise karşımızda duygusal sertliği çok daha yüksek bir film duruyor.

Genç erişkinler için yazdığı romanlarla önemli bir yer edinen ABD'li yazar John Green (1977-), sadece bir aşk öyküsü anlatmamış, çalkantılı duygular içinde, karakterlerine, varoluşumuz, evrenin işleyişi ve ölüme dair ciddi sorular sordurtmuş. "Aşkın (500) Günü'nün ((500) Days Of Summer) senaryo yazarları Scott Neustadter ve Michael H. Weber de, uyarlamada, henüz on yedisindeki Hazel ile on dokuz yaşında Gus'ın, anne babalarının desteklerinin dışında, birbirlerine besledikleri sevginin gücü ile kaçınılmaz randevuya ilerleyişlerini, yapış yapış duygusalıktan değil zekice soruların süzgecinden geçirmişler. Fakat kuşkusuz bu tür hikayeler bizzat yaşamadığımız sürece perdede klişeler geçidi gibi gözükebiliyor. Kimi seyirci bir gün gelip öleceği gerçeğini bastırıldığından ve ağlamaya da -nedendir bilinmez- direnç gösterdiğinden, içinde sürprizsiz biçimde ölüm gerçeği olan filmlere karşı da peşin hükümlü olabiliyor. Oysa kanser olmak, acılar çekerek, çocukken ve erken ölmek, henüz aşkı bilemeden, birini öpmeden, seks yapmadan ölmek, kaskatı biçimde gerçek... Ve her yerde, yanı başımızda!

"Aynı Yıldızın Altında" (The Fault In Our Stars) gibi tesirli filmler, aslında, bu gerçeklere ne denli hazır olduğumuza dair kendimizle yüzleşmemizi sağlayan bir sınav. Onu her an

yolda bırakabilecek yarım akciğerle, burun deliklerinde hortumlar ve yanından ayırmadığı oksijen tüpüyle yaşayan Hazel'le, parlak basketbol geçmişinden sonra şimdi ampute olan Gus: Vücutlarında kanser hücreleri vardır, ölmeleri kaçınılmazdır. Yaşamın insanlıktan önce de, sonra da var olacağı büyük sonsuzlukta, kendi sonsuzluklarını yaratırlar, âşık olurlar. Ölüm yeni bir başlangıç mıdır bilinmese de, ölmeden, bu sonsuzlukta neredeyse koca bir hayatın verebileceği mutluluğu yaşarlar.

Bu filmde, sinemanın mknatis etkisi, seyirciyi, Gus ile Hazel'in mutluluk ve acı çekme eşiklerine getirip bırakıyor. Büyük pay, oyuncularıyla yakaladığı yüksek sinerjiyi hikayenin hiçbir anında kaybetmeden koruyan, bu ikinci çalışmasında çağdaş ve genç bir filmin tüm enerjisini ve duygularını açığa çıkaran 1979 doğumlu yönetmen Josh Boone'nin. Ve iki oyuncu: "Senden Bana Kalan"la (The Descendants) -bir açıdan- Alexander Payne keşfi sayılabilecek Shailene Woodley ile Woodley'in "Uyumsuz"daki (Divergent) rol arkadaşlarından Ansel Elgort. Rollerin dışına taşmadan, yeterince duyarlı, abartmadan derinlikli, zorlamadan etkililer. Ömürlerini uzatabilecek sağlık sisteminden yararlanabilme imkanlarını zorlayan ailelere sahip olup, güzel bir ortamda yaşasalar da, genç ölmenin tüm ağırlığını üstlenen karakterlerinde, yakın çekimlerin de katkısıyla seyredenleri ele geçiriyorlar. Adım adım yaklaşıyor, kısa mutluluk zamanları yaşıyor, hafifçe iradelerini çarpıştırıyor, sevişiyorlar... Ve çok sağlam, adam gibi, insan gibi seviyorlar. Müthiş iki performans!

Özetle, "Aynı Yıldızın Altında", bütün unsurları doğru biçimde bir araya getirilmiş/ gelmiş romantik bir film. 'Sirasız ölüm'lerin kahrediciliğine dair 'çok satan' bir dram. İhtiyacı olanlara ruhsal sağaltım gibi gelebilir.

Sıklığı ve içeriğiyle tüm bir Amsterdam bölümü.

Willem Dafoe'nin canlandırdığı 'çatlak' yazar Van Houten daha etrafıca irdelense fena olmazdı.

ORJİNAL ADI The Fault In Our Stars

YÖNETMEN Josh Boone

OYUNCULAR Shailene Woodley, Ansel Elgort, Nat Wolff, Laura Dern, Sam Trammell, Willem Dafoe, Lotte Verbeek

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 126 dk.

DAĞITIM The Moments Entertainment

"AYNI YILDIZIN ALTINDA", BÜTÜN UNSURLARI DOĞRU BİÇİMDE BİR ARAYA GELMİŞ ROMANTİK BİR FİLM. İHTİYACI OLANLARA BİR TÜR RUHSAL SAĞALTIM GİBİ DE GELEBİLİR.

SEVGİLİNİN ARDINDAN

SEVGİLİNİN ARDINDAN", İZLERKEN NE OLDUĞUNU BIRAKIP, NE OLMADIĞINI SORGULAMAYA BAŞLADIĞIMIZ FİLMERDEN. Oysa yas filmlerinde, nadiren hikayeden yeni bir şeyler bekleyecek cüreti buluruz kendimizde. Çünkü formül açık ve nettir: Her bir karakteri farklı yönlerden etkileyen bir kaybın yası tutulurken, dengeler değişir, büyük hesaplaşmalar, yüzleşmeler veya kucaklaşmalar yaşanır. Ölüm, ya insanları birleştirip daha da güçlendiren ya da birbirlerinden sonsuza dek koparan bir 'ya hep ya hiç' kudretine sahiptir. "Sevgilinin Ardından"ın hikayesinde ise yeni bir koku geliyor burnumuza. Hayır, ölen sevgilisinin eşcinsel olduğunu onun annesinden saklamak zorunda kalan genç adamın hikayesinden gelmiyor bu koku. Bunun için geçen hafta gösterime giren "Tom Çiftlikte"ye (Tom À La Ferme) başvurabilirsiniz. "Sevgilinin Ardından"da mesele büyük bir sırrın çok ötesinde.

Kamboçyalı yönetmen Hong Khaou, bu ilk uzun metrajında aynı kişinin kaybıyla baş etmeye çalışan, ancak birbirlerinin dilini konuşamayan iki insanın kırılğan ilişkisini anlatırken, erken gelen ölümün acısından çok, araya ölüm girmiş olsa bile, ısrarla paylaşılamayan bir sevginin hesabını tutuyor. Hem anne ile sevgili arasındaki devasa iletişim sorunu, hem erkek anneleri ile çocuklarının âşıkları arasında sıkça yaşanan "Kim daha çok seviyor?" savaşı, hem yabancı bir ülkede bambaşka bir kültüre ait olmanın derin sızısı hem de her iki karakterin de yüzleşmek zorunda kaldıkları terk edilmişlik hissi, "Sevgilinin Ardından"ın malzeme sıkıntısı çekmediğinin kanıtı. Ne var ki, senaryo bunca malzemenin altından kalkacak kadar güçlü değil. Ama kabul edelim, filmin öyle bir havası var ki, izlemeden önce, kelimeleri kullanmak yerine başka türlü bir iletişimden güç alan, etkileyici bir senaryosu olduğu beklentisini yaratıyor. Bu beklentinin, karakterlerin arasına giren çeviri felaketi sonrasında yerle bir olduğunu görünce, yazının başında bahsettiğimiz, filmin ne olmadığı meselesini sorgulama işine girişiyoruz.

Yönetmen, anneyi sadece beden dilini kullanarak devam ettirdiği ve gayet de mutlu olduğu bir ilişkiye dahil ederek, izleyiciye gerçek iletişimde kelimelerin yeri olmayabileceği mesajını veriyor. İşin içine kelimeler girince, ilişkinin bozuluyor olması da aynı fikri destekler nitelikte. Ancak aynı bakış açısını, anne ile yastaki sevgili arasındaki iletişim söz konusu olunca koruyamıyor nedense.

İki ana karakterin, ara sıra sessizce yaşadıkları acı değiş tokuşları dışında, kelimelerden mahrum kalmalarına izin verilmiyor. Konuşulanları tercüme etmek için hikayeye eklenen genç kızın bir 'karakter' olamaması, tercüme sahnelerini büsbütün çekilmez kılıyor. Ana karakterler, söylenenlere verdikleri gecikmeli tepkilerle, doğal olarak birbirlerinin ruhuna da dokunamıyorlar. Senaryo sorunları yüzünden kesik kesik yaşadıkları hesaplaşmalar, ne kadar duygusal olursa olsun seyirciyi tatminden uzak kalıyor.

Oysa yönetmen, filmin başından sonuna dek karakterlerini tek bir odaya hapsedip, aralarındaki köprüyü kendi başlarına kurmalarına izin verseydi bile, "Sevgilinin Ardından"ı kelimelerin soğukluğundan bir nebze kurtarabilir, alternatif bir iletişim yöntemini sadece vaat ediyor gibi görünmekten kaçınabilirdi. Filmin ne olmadığı işte bu yüzden bu kadar düşündürücü. Ek olarak Khaou'nun, görüntü yönetmenliği çalışmasına gösterdiği özen dışında, elindeki hikayeyi gerçek bir sinema filmine dönüştürebilme becerisinden yoksun olması da gözlerden kaçmamalı. Sahne planlarını yaparken sadece oyuncuların söylediklerine odaklanan, mekan, yan karakter inşası, ses, kurgu gibi mevzuları keyfi koşullara bırakan, kurduğu dünyaya güvenli bir mesafeden bakamayan yönetmen, uzun metrajlı film çekmek için biraz erken davranmış olabilir.

Ben Whishaw'un hüznünlü gözleri, yas tutmak için yaratılmış sanki.

Öğrenci filmine dönüşmeye başladığı anlar, görmezden gelinecek gibi değil.

ORJİNAL ADI Lirting

YÖNETMEN Hong Khaou

UYUNCULAR Ben Whishaw, Morven Christie, Peter Bowles, Pei-peí Cheng, Leila Wong, Shane Salter

YAPIM 2014 İngiltere

SÜRE 91 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

KAMBOÇYALI HONG KHAOU, İLK FİLMİ "SEVGİLİNİN ARDINDAN"DA AYNI KİŞİNİN KAYBIYLA BAŞ ETMEYE ÇALIŞAN, ANCAK BİRBİRLERİNİN DİLİNİ KONUŞAMAYAN İKİ İNSANI ANLATIYOR.

HAYATIMIN EN KÖTÜ GECESESİ

BAZI YÖNETMENLER OLMUYOR. BELKİ KENDİ DÜNYALARINDA YA DA ETKİLEMİYİ BAŞARDIKLARI ÇEVREDE OLUYORLARDIR ama bize kadar ulaşmıyor. Steven Brill de bunlardan birisi. “Little Nicky”, “Kazara Zengin” (Mr. Deeds), “Nehir Macerası” (Without A Paddle) ve “Drillbit Taylor” gibi komedi filmleriyle vasatı aşamayan yönetmenin son filmi “Hayatımın En Kötü Gecesi”ni (Walk Of Shame) de ‘ehh’ kabilinden sayabiliriz.

Bu arada Brill’in 2000 yılında “Little Nicky” ile yönetmen ve senaryo dallarında Ahududu ödüllerine aday olduğunu ve ‘eli boş’ döndüğünü hatırlatalım! Ama bol yönetmenli ortak film “Çatlak Film” (Movie 43) ile bu yıl ödüle uzandığını da ekleyelim. Tesadüfe bakın ki bu filmin Ahududu alan yönetmenlerinden birisi de Elizabeth Banks. İkili bu işbirliğinin kendileri için çok yararlı olduğunu düşünmüş olacaklar ki, bir sonraki filmlerinde birlikte hareket etmeye karar vermişler.

“Hayatımın En Kötü Gecesi”, Banks’in başrolünü canlandığı Megan’ın 24 saatinin ‘komik’ hikayesini anlatmaya çalışıyor. Los Angeles’ta yaşayan ve sıradan bir haber spikeri olan Megan daha büyük bir kanalda haber sunmak için başvuru yapmıştır ve beklediği cevap gelmek üzeredir. Ama eve gittiğinde nişanlısının kendisini terk ettiğini fark eder ve bir grup kız arkadaşıyla eğlenmeye çıkar. Gece içkiyi fazla kaçıran kahramanımız mekanın barmeni Gordon ile işi pişirince gözlerini onun evinde açar. Ancak bu sırada beklediği haber de cep telefonuna mesaj olarak gelmiştir ve büyük kanalın yöneticileri ona bir şans vermeye karar vermiştir. Ne ki, Megan önce arabasını kaybeder, sonra her şeyini ve kanala ulaşabilmek için gecenin bir yarısından akşam saatlerine kadar taksi şoförleri, uyuşturucu tüccarları, polisler, hayat kadınlarıyla dolu bir macera yaşamak zorunda kalır.

Elizabeth Banks’in bütün albenisine ve çabasına rağmen filmin vasatı aşamayan bir komedi olduğunu not düşelim önce. Ama bunun yanında dolaylı bir biçimde dokunduğu alanlar farklı tatlar almanızı sağlamıyor değil. Örneğin,

bugünlerde bizim de ülkemizde yakıcı bir biçimde yaşadığımız ‘medyanın halleri’ meselesine ince göndermelerde bulunmayı ihmal etmiyor. Haber içeriklerinden çalışma biçimlerine kadar küçük göndermeler en azından Amerika’daki durumu anlamamız açısından ipuçları veriyor bizlere. Öte yandan Megan’ın bütün gece ve gündüz boyunca uyuşturucu satıcıları hariç kimseden destek görememesini de “Los Angeles’ta insanlık kalmamış” şeklinde yorumlayabiliriz çok istersek. Ya da ne bileyim, aklında hiç kimsenin telefonunun kalmamış olmasını, o kadar yol yürüyüp dururken kapısını çalabileceği tek bir kapı bile bulamamasını ‘modern insanın yalnızlığı’ ile açıklamaya çalışabiliriz. Filmin bunlarla ilgili dertleri olduğuna dair emareler görmek zor. Biz istersek öyle düşünebiliriz.

Steven Brill’in yazarken ve çekerken yaptığı bilinçli bir tercihin de hakkını vermeden geçmeyelim. Film, özellikle kadın erkek ilişkilerine odaklanırken muhafazakar bir noktaya savrulmamaya oldukça dikkat ediyor. Ne Megan’ın yaşadığı tek gecelik ilişkiyi yargılıyor, ne hayat kadınlarını, ne uyuşturucu satıcılarını ne de arkadaşlarını. Aksine bütün bunları kendi doğası içinde ve mümkün olduğunca olumlu anlatmaya çalışıyor ki, Amerika gibi muhafazakar bir toplumda (sinema seyircisine de diyebiliriz) bu bile az buçuk cesaretli iş sayılır. Brill bir şeyi daha iyi yapıyor. Aile güzelleşmesinden de uzak durmaya, Megan’ın ailesini de kendisi gibi savruk ve başına buyruk çizmeye özen gösteriyor.

Toparlarsak; “Hayatımın En Kötü Gecesi” bir komedi filmi olarak yeterince güçlü olamıyor maalesef. Ama hikayesini anlatırken muhafazakarlığa prim vermemesinin filmi bizim gözümüzde biraz daha sempatik hale getirdiğinin de altını çizelim.

Los Angeles’ın şimdiye kadar görmediğimiz sokaklarını görme fırsatı veriyor.

Ortalama bir televizyon filminin ‘sinema’ olarak karşımıza çıkması.

ORJİNAL ADI Walk Of Shame

YÖNETMEN Steven Brill

OYUNCULAR Elizabeth Banks, James Marsden, Gillian Jacobs, Sarah Wright, Ethan Suplee, Willie Garson

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Pinema (D Productions)

“HAYATIMIN EN KÖTÜ GECESESİ” BİR KOMEDİ FİLMİ OLARAK YETERİNCE GÜÇLÜ OLAMIYOR. EN SEMPATİK YANI HİKAYESİNDE MUHAFAZAKARLIĞA PRİM VERMEMESİ.

GÖL ZAMANI

KARI KOCA, YILLAR SONRA, EVLENMEDEN ÖNCEKİ SON YEMEKLERİNİ YEDİKLERİ RESTORANDA OTURMUŞTUR. ARTIK ilk randevudaki kadar romantik ve neşeli değildirler, iki çocukları ve yıpranmışlıklarını da yanlarında getirmişlerdir. Kadın bir ara adama, “İstediklerini yerine getiremedim” diye özeleştiri verir. “Ne mesela?” diye sorar adam şaşırarak, cevaba daha da çok şaşıracağını bilmeden: “Üç çocuk istemiştin.” “Ben mi istemiştin?” diye soruşu, iktidarın başının ‘üç çocuk’ kampanyasına gönderme yapmak niyetiyle yapılmış bir espri değildir muhtemelen. Neden olsun zaten. Ama seyirci nasıl onu düşünmesin?

Tarihi, diziler ve filmlerden öğrenen biri, Cumhuriyet’in ilk döneminde yaşayan herkesin şair olduğunu sanabilir. “Göl Zamani”nın kahramanlarından Refik’in de edebiyatla ilgilenen, şiirleri yayınlanmış bir genç olması son yılların film ve dizileriyle uyumlu. Oysa birlikte memleketi dolaştığı arkadaşı Ahmet gibi tıp mezunu, sonra da ne tıpla ne edebiyatla ilgili bir şey yapıp, patronlukla iştigal eden bir adam o da. Ama şair, anlatıda eksik bırakılmadığı gibi. Dolayısıyla, arkadaşıyla aynı kadına, görür görmez âşık olmaması da, düşünülemez elbette. Filmin bütün konusu aşağı yukarı bunun üstüne.

İki kafadar, okullarından mezun olur olmaz, Anadolu’yu gezmeye başlar, yani köylülerle şakalaşır, yoldan geçen arabalara el ederler. Haşim Bey onları arabasına alınca, araç bulamayacaklarından geceyi konağında geçirmelerini teklif eder. İşte, Haşim Bey’in kızı Elif’le orada tanışır. Önce Refik, ormanda bir gezinti sırasında, hiç konuşmadan, toprakla oynayarak... Ardından ekibin çapkını Ahmet... Elif’i başta hasta sanmak pek mümkün, ama değildir. Derken Refik gider, Ahmet kalır. Hem de evin kahyasının kızı Şahika ile evlenecek kadar... İstanbul’daki Refik’le Anadolu’daki arkadaşı ve aşkı arasına uzun mesafeler, yıllar, Refik’in evliliği, çocukları girer. Sonunda, yeniden karşılaşacakları günler de gelecektir.

Olaylar, 30’larda başlayarak, muhtemelen 50’lere doğru uzanıyor olmalı, bu hesaplama. Başta,

Haşim Bey’le karşılaşmada Cumhuriyet’in erdemlerinden, devrimlerin gerekliliğinden söz etmeleri ve arada duvarlarda görülen İsmet Paşa portreleri, hikayenin geçtiği döneme işaret eden ayrıntılar. Ama o kadar olmakla kalıyorlar. Anadolu’yu merak eden idealist gençler olmalarından başlayarak, filmde Cumhuriyet’in kuruluş dönemiyle ilgili bir şeyler olmasını beklemek boşuna. Anlatılan bir aşk hikayesi, o tamam da, aşkın arka planında olup bitene dair de pek söylenen bir şey yok. Belki sadece, dönemin ruhuna bir destek olarak geçiyor, geçenler de. Haşim Bey’in, eski kafalı kahyasını sofrada yanında oturmaya ikna edememek gibi problemleri olduğunu öğrenmemiz gibi. Neyse ki gençlerden, “İttihatçı mısınız? Çünkü sizin gibi aydınlık kafalar ancak teşkilattan çıkardı” gibi iltifatlar alıyor, teselli niyetine.

“Göl Zamani”nın tuhaf bir eksiği, göl. Film içinde neredeyse hiç görünmeyen, bir türlü kenarında romantik sahnelerin yaşanmadığı göl, arada enteresan diyalogların konusu oluyor. “Göl duruyor mu?” gibi. Filme adını veren göle bir metafor olarak neden bu kadar anlam yüklendiğini anlamak güçleşiyor böyle olunca.

Diyaloglar ise, bu örnekteki gibi, gerçekçilikle gereksizlik arasında gidip geliyor. Yer yer çok bir manası olmayan ayrıntılı diyaloglar, yer yer sahnenin özünü dosdoğru ifade eden öz repliklere rastlanabiliyor. Bunun, filmin dizi estetiğine fazlaca yer vermesiyle ilgili olduğu düşünülebilir mutlaka. Bol yakın plan, karşılıklı kafa kadrajları, küçük kopukluklar olsa da ritmi, hem hareket edip hem diyalogla tekrarlama alışkanlığı gibi dizilere ait özelliklerden bolca bulunabiliyor çünkü. Dönem dizilerine ve filmlerine olan seyirci ilgisine talip olduğu belli, özellikle de anlattığı dönemle kurduğu ilişkiyi derinleştirmeye yanaşmamasından...

Yurdal Tokcan’ın müziği, filmin duygusunun en önemli parçası.

Kavuşamayan âşıklar içinde, bir kere de erkek kafasına göre takılan, kadın bekleyen olmasa!

YÖNETMEN Cafer Özgül

UYUNCULAR Emre Canpolat,

Begüm Birgören,

Cemil Büyükdöğeri, Didem Balçın,

Mehmet Atay, Hakan Salınmış,

Deniz Bolışık, Ayşegül Ünsal

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM PinemArt (Focus Film)

“GÖL ZAMANI”NIN TUHAF BİR EKSİĞİ, GÖL. NEREDEYSE HiÇ GÖRÜNMEYEN, KENARINDA ROMANTİK ANLARIN YAŞANMADIĞI GÖL, İLGİNÇ DİYALOGLARA KONU OLUYOR.

DERİNDEKİ YARATIK

ORJİNAL ADI Amphibious

YÖNETMEN Brian Yuzna

OYUNCULAR Verdi Solaiman,

Mohammad Aditya, Steven Baray,

Dorman Borisman, Francis Bosco

YAPIM 2010 Hollanda-Endonezya

SÜRE 83 dk.

DAĞITIM Özen Film

“DERİNDEKİ YARATIK”I BİR PARODİ OLARAK ALGILAMAYA KALKIŞSAK DA ZORLANIYORUZ. ZİRA FİLMİN ÜZERİNE BİR MİZAH DUYGUSU SIRAYET ETMEMİŞ.

AYNI FİLMİ FARKLI AMBALAJLARLA TEKRAR TEKRAR İZLEME DİLEĞİ HERHANGİ BİR SİNEFİLİN OLUMLAYABİLECEĞİ BİR fikir. 2010 yapımı olmasına rağmen vizyonlarımızı ancak 2014 senesinin Haziran ayına ziyaret edecek olan “Derindeki Yaratık” da aynı filmi yeniden izlemeyi seven ve seçen ‘B-filmi’ hayranlarına hitap ediyor. Elbette ki bu sefer de karakterlerin isimleri değiştiriliyor; o büyük ve korkunç yaratığın tasarımı ufak dokunuşlarla güncelleniyor ve her kamera hareketiyle filmin ‘ucuzluk’ ilanı keskinleştiriliyor.

Değerli bir ‘B-filmi’ ile değersiz bir ‘B-filmi’ arasında ciddi farklar vardır. Bunların en önemlilerinden biri ise yaratıcılık mefhumu şüphesiz. Örneğin; bir “Braindead” ya da bir “The Return Of The Living Dead”i anarken sürekli olarak şiddet anti-estetigi kurmak konusundaki başarılarından söz edilir. Ucundan köşesinden aynı ligin bir üyesi olan “Derindeki Yaratık”ta ise bu mecburi kabiliyetin onda biri dahi yok. “Derindeki Yaratık”ın tek derdi 3D etiketiyle ilgi çekmek; daha sonrasında ise 80’lerde çok daha

iyileri kullanılmış olan bir film gramerini rencide etmek. Öyle ki, bu film, canavarını dahi göğsünü gere gere göstermekten aciz.

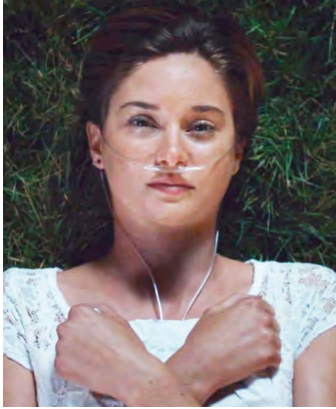
“Derindeki Yaratık”ı büsbütün bir parodi olarak algılamaya kalkışsak dahi çok zorlanıyoruz. Zira bu filmin üzerine bir mizah duygusu dahi sirayet etmemiş. Halbuki denizin altından akrep-yengeç karışımı, bu denli ucube bir yaratığın çıkması tek başına yeterince eğlenceli. Ancak “Derindeki Yaratık”, olmayan malzemesini bile harcayamıyor. Kendi akıl hocası olan VHS kültürünü bile yeterince özümseyememiş gibi görünüyor. Bunun ışığında bize de, sağlam bir VHS bibliyografisinden, çok daha sağlam bir ‘B-filmi’ izlemenizi tavsiye etmek kalıyor. Bu filmin üç boyutuna karşın izleyeceğiniz filmin daha boyutlu ve tazeleyici olacağı kesin.

Birçok kötü ‘B-filmi’nin değerini artıracak türden.

Çok daha iyilerini göstermek adına arşivleri kurcalama isteği doğuruyor.

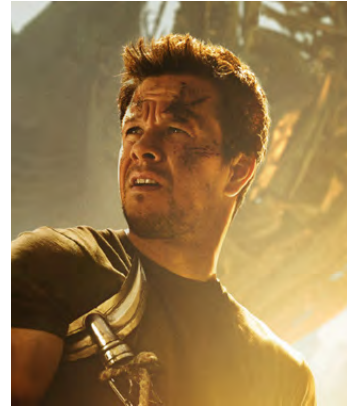
AYNI YILDIZIN ALTINDA

HAYATIMIN EN KÖTÜ GECESİ

PİSLİK

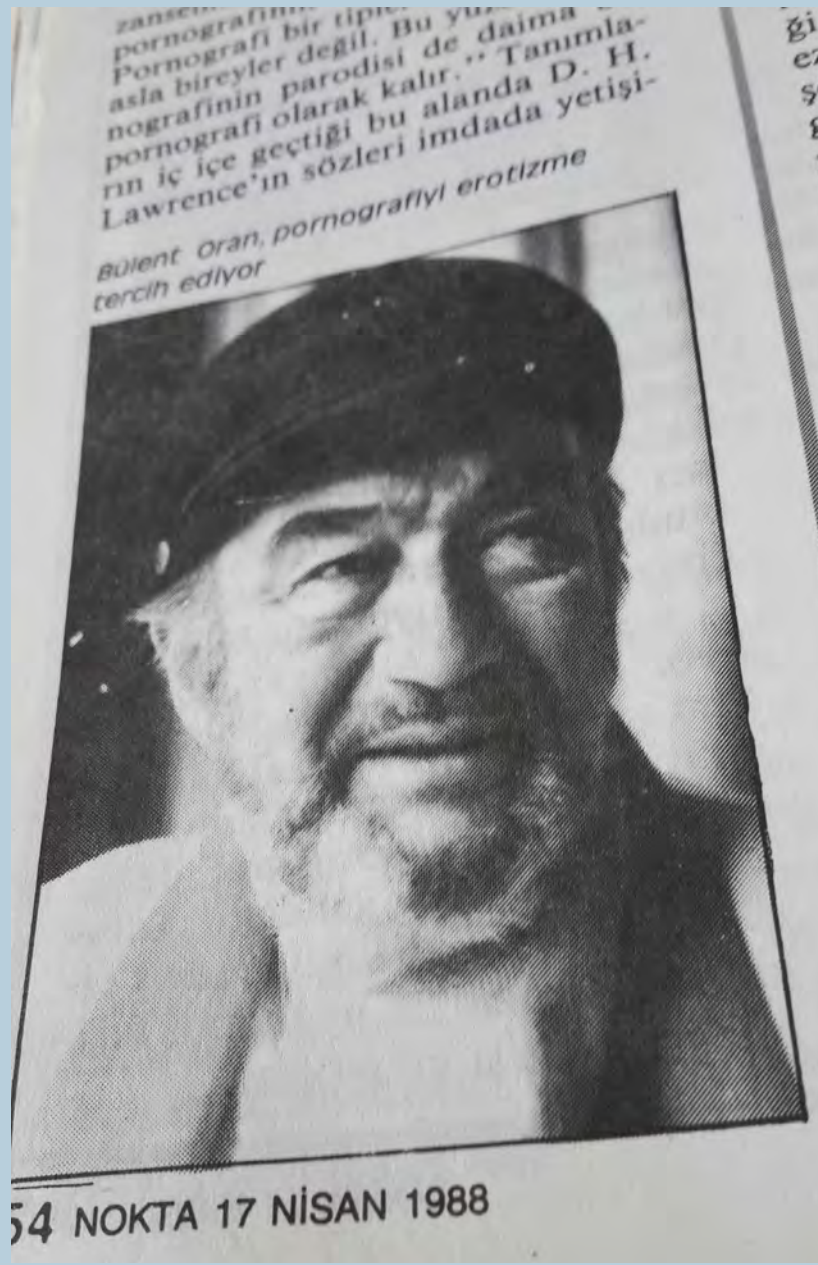

TRANSFORMERS: KAYIP ÇAĞ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AYNI YILDIZIN ALTINDA							
DERİNDEKİ YARATIK		★					
GÖL ZAMANI							
HAYATIMIN EN KÖTÜ GECESİ		★★					
PİSLİK	★★★	★★★★		★★★	★★★★		
SEVGİLİNİN ARDINDAN							
TRANSFORMERS: KAYIP ÇAĞ	★★	★★		★★	★★		
DHOOM: 3		★★					
EJDERHANI NASIL EĞİTİRSİN 2				★★★★			
GEÇMİŞİN İZLERİ	★★	★★★★	★★		★★		
KARDEŞİM İÇİN	★★★★	★★★★			★★★★		
KARIŞIK AİLE	★★	★★		★★	★★		
KIŞ UYKUSU	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★
LOCKE			★★★★				
MUPPETS ARANIYOR		★★		★★★★	★★		
ÖTEKİ		★★★★			★★★★		
SUÇ ŞEHİRİ				★★	★★		
TOM ÇİFTLİKTE			★★★★		★★		
TUTTURAMAYANLAR	★						
YARININ SINIRINDA		★★		★★	★★	★★	★★
YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN VAHŞİ BATI	★★	★★★★		★★	★★		★★
DÜZENBAZ	★★★★	★★★★★	★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★
NON-STOP	★★	★★		★★★★		★★★★	★★
SEN GİTMEDEN ÖNCE					★★		
USTURA DÖNÜYOR	★★★★	★★★★	★★	★★	★★		★★★★

BÜLENT ORAN'IN 'MEŞHUR VE KORKUNÇ' KOLEKSİYONU...

ama porno rahatsız etmez. filmlerde cinsel arzular daha ince, daha estetik işlendiği için insanı daha çok incitiyor." Bu sözlerin sahibi, Türk sinemasına yaklaşık iki bin senaryo yazarak katkıda bulunmuş bir isim: Bülent Oran. Ama Bülent Oran'ın bir özelliği daha var. Ülke çapındaki en zengin pornografi koleksiyonlarından birine sahip. Oran, pornografiye olan bu ilgisinin taa çocukluk yıllarına değin uzandığını söylüyor ve işe sekiz-on yaşlarında Tokalon kreminin mayolu kadın resimlerini kesip saklamakla başladığını ifade ediyor. Hem pornografiyle hem de Türk sinemasıyla böylesine iç içe olan birinin Türk sinemasındaki seks filmi furiasına değinmeden geçmesi beklemek en hafif deyimıyla halıdır olur hiç kuşkusuz. "Filmleri iş yapmamaya, şirketlerin kârı tehlikesiyle karşı karşıya

Ben görmedim ama **görenlerin** görmeyenlere uzun uzun anlattığı türden bir **koleksiyon** ya da arşivdi bu, ki sağlığında Bülent Oran'ın epeyce yakınlarından biri olan sinema tarihçisi arkadaşım, **“Anlatılacak gibi değil, çok korkunç, çok özel şeyler de var”** demişti.

GEÇEN HAFTAKİ ARKA PENCERE'DE YAYIMLANAN “AYŞE ŞASA’NIN ARDINDAN...” YAZISINI KALEME ALIRKEN, AYŞE HANIM’IN ATILLA TOKATLI VE ATIF YILMAZ’IN ARDINDAN ÜÇÜNCÜ EŞİ OLAN BÜLENT

Oran’ı da sıkça anmış oldum. Şasa kitaplarında, ‘kurtarıcım’ dediği, en zor zamanında imdada çağırıldığı ve elinden bir daha bırakmamak üzere tutmuş olan Bülent Oran’dan sıkça söz ediyor, bazen küçük bir porselen sepet içinde gelen ‘ilk çiçekler’ gibisinden özel notlar aktarıyor, bazen de sinemamıza, senaryo çalışmalarına dair bilgiler veriyordu.

Çok etkilendiği, yıllar geçse de unutmadığı, “Bugün hâlâ odamın belirgin köşesinde durur” dediği o ilk çiçek sepetini şöyle yorumluyor Şasa: “Zaman zaman tozunu aldığım bu mika çiçekler, o gün olduğu gibi bugün de derin bir sevgi mesajı içermenin ötesinde, bana Yeşilçam’ı, Bülent’in senaryolarını, Bülent’in sinemacılık anlayışının sırrını simgeler... Evinin bir köşesinde sanat koleksiyonu bulunan, bir dönemde sözü edilen bir tablo koleksiyonuna sahip olan, modern sanatın, avant garde’ın, resim, edebiyat ve müzik alanındaki tutkulu bir tanımlayıcısı, birinci sınıf bir sanat sineması ve amatör film izleyicisi olan Bülent Oran’ın, plastik çiçeklerden, küçük oyuncak otomobillerden, plastik masa örtülerinden, plastik tabaklardan, saatlerden, tablolarından, kitsch’in her türünden aldığı büyük zevk neyle açıklanabilir?” (Yeşilçam Günlüğü, Gelenek Yay., 2002, s. 168.)

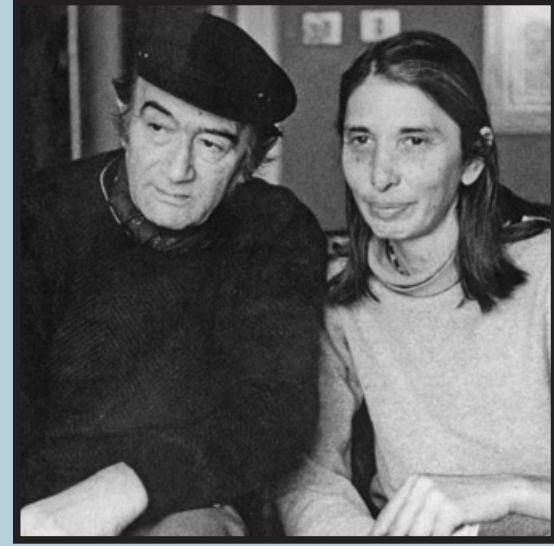
Bülent Oran’la tanışma şansı bulmuştum. 1990’ların ortalarında Emek’teki bir festival gösterimi çıkışında birkaç genç sinema yazarını alıp o zamanlar bugünkü yerinin tam karşısında bulunan Saray Muhallebicisi’ne götürüşünü, salep eşliğindeki sohbetimizi,

sakin sakın anlattıklarını asla unutamam. Sonrasında SİYAD’ınkiler dahil ödül törenlerinde vb. karşılaştım, ayaküstü konuştum, saygılarımı sundum.

Hacca gittiği de bilinen Bülent Oran gerçekten de çelebi, görmüş geçirmiş, etkileyici, incelikli zevklere sahip biriydi ama çok şaşırtıcı tarafları da vardı. Örneğin, Şasa’nın anlattığı gibi tablo, kitap ve başka şeyler üzerine koleksiyon tutkusu iyi bilinirdi gerçekten de ama benim için bu meşgalenin en şaşırtıcı tarafı, Bülent Bey’in çok geniş bir porno koleksiyonuna da sahip olması, çok uzun yıllardır pornografik dergi ve film vb. biriktirmesiydi. Ben görmedim ama görenlerin görmeyenlere uzun uzun anlattığı türden bir koleksiyon ya da arşivdi bu, ki sağlığında Oran’ın epeyce yakınlarından biri olan sinema tarihçisi arkadaşım, “Anlatılacak gibi değil, çok korkunç, çok özel şeyler de var” demişti. Üstelik Oran’ın, iki daireye ancak sığırdığı iddia edilen bu arşivi, ‘herkesin bildiği sır’ gibi bir şeydi, anlayacağınız fazla gizlisi saklısı yoktu.

17 Nisan 1988 tarihli Nokta dergisinin “Lanetli Tutku: Pornografi” konulu kapak dosyasında şöyle yer verilmişti Bülent Oran’a ve meşhur koleksiyonuna:

“Erotik bir film beni rahatsız eder ama porno etmez. Erotik filmlerde cinsel arzular daha ince, daha estetik işlendiği için insanı daha çok incitirir”. Bu sözlerin sahibi, Türk sinemasına yaklaşık iki bin senaryo yazarak katkıda bulunmuş bir isim: Bülent Oran. Ama Bülent Oran’ın bir özelliği daha var. Ülke çapındaki en zengin porno koleksiyonuna sahip. Oran, pornografiye olan bu ilgisinin taa çocukluk yıllarına değin uzandığını söylüyor ve işe sekiz on yaşlarında Tokalon kreminin mayolu kadın resimlerini kesip saklamakla

başladığını ifade ediyor.”

Nokta, “ülke çapında...” demiş; “Balkanlar çapında”, hatta “Avrupa’da bile böylesi yoktur” diyen de vardı inanın ki. Günahı, abartanların boynuna...

Ayşe Şasa’nın anılarında eşinin bu tutkusundan hiç söz etmemesi, yorumda bulunmaması elbette anlaşılabilir bir şey. Ama 23 Eylül 2004’te kaybettiğimiz Bülent Oran’ın bu arşivi ölümüne dek elinde tutup koruduğu düşünülürse de Şasa’nın bu koleksiyondan ‘hiç haberdar olmadığı’ söylenemez. Öğrendiğim kadarıyla Oran’ın ölümünün ardından hiç kimse sahip çıkmamış bu arşive, kısa süre sonra da yağmalanıp gitmiş bu koleksiyon, söylendiğine göre her kapanın elinde birkaç parça kalmış.

Ayşe Şasa da Bülent Oran da ‘hayatları film’ dedirten insanlardı. Umarım günün birinde hayatları senaryolara, filmlere konu olur. Tüm çalışmaları, sevgileri, tüm tutkuları ve biriktirdikleriyle...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

DEHŞETİN BEDELİ

William Friedkin'in 1970'lerde "Kanunun Kuvveti" (The French Connection) ve "Şeytan"la (The Exorcist) başlayan müthiş çıkışının son halkası "Dehşetin Bedeli" (**Sorcerer, 1977**), Henri-Georges **Clouzot** klasiği "**Dehşet Yolcuları**"nın (**Le Salaire De La Peur, 1953**) başarılı bir yeniden çevrimi. Sinemaseverler tarafından pek bilinmemesinin sebebi ise, gösterime girdiği dönemde "Yıldız Savaşları"yla (Star Wars) kapışmak zorunda kalmış olması muhtemelen. Restore edilmiş haliyle yeniden keşfedilmeyi fazlasıyla hak ediyor.

ÇOĞU KEZ "FRANSIZLAR'IN HITCHCOCK'U" OLARAK DA ANILAN HENRI-GEORGES CLOUZOT'UN 1953 TARİHLİ SİYAH-BEYAZ BAŞYAPITI "DEHŞET YOLCULARI", ŞÜPHE SİZ O KOLAY AŞILAMAYAN BÜYÜK KLASİKLERDEN BİRİ. GEORGES ARNAUD'UN ROMANINA DAYANAN FİLMİN CAZİP ÖYKÜSÜ BİR YANA, WILLIAM FRIEDKIN'IN CLOUZOT'UN yapıtına aşk derecesinde hayran olması da, bu yeniden çevrimin sebepleri arasında olmalı...

Güney Amerika'nın kırsalından dört adamın yüksek bir fiyat karşılığında, en ufak bir sallantıda patlamaya hazır nitrogliserin yüklü kamyonlarla yola çıkılmalarını konu alan ilk film, Yves Montand ve Charles Vanel'in oyunculuklarıyla olsun, saniye saniye ecel terleri döktüren gerilimiyle olsun hafızalarda unutulmaz bir yer edinmişti.

2 saat 10 dakikalık o film, ilk yarım saatinde bu dört adamın yaşadığı ölümcül derecede bunalıcı kırsal sabırla tasvir ederken, bir anda renk değiştirerek, kalan süreyi kalp çarpıntılarıyla geçirmemizi sağlıyordu.

Aradan çeyrek asır geçtikten sonra filmin fan'ı Friedkin, "Kanunun Kuvveti", "Şeytan" gibi Oscar'la taçlanmış başarılarından da cesaret alarak, hayatının filmini yeniden çekmeye karar verir.

Başrole önce Steve McQueen, Clint Eastwood, Jack Nicholson gibi büyük isimleri düşünürse de hiçbirisiyle anlaşma sağlanamaz. Bunun üzerine "Kanunun Kuvveti"nde daha önce birlikte çalıştığı, o aralar

"Jaws", "Vahşi Koşu" (Marathon Man) filmleriyle yıldızı parlayan Roy Scheider'da karar kılar.

Friedkin, eseri yeniden ele alırken olayın kurgusu üzerinde kimi değişiklikler de yapar. Örneğin bu defa yola çıkan dört erkek taşradan değildir; dünyanın dört bir tarafından gelerek aynı yerde buluşurlar. Kimi Kudüs'ten, kimi Fransa'dan... Ve dördünün de ortak noktası, bir araya gelmeden hemen önce birilerinin ölümüne sebep olmalarıdır. Biri siyasi cinayet işlemiş, ötekisi bombalı eyleme katılmış, bir diğeri iş arkadaşının intiharına sebep olmuş, beriki ise kiliseyi soymuş kaçarken trafik kazası yaparak arkadaşlarının ölümüne yol açmıştır.

Kaçıp saklandıkları bir Güney Amerika kasabasında, malum teklifi alırlar. Hayatlarını kurtaracak bir meblağ karşılığında, nitrogliserin yüklü kamyonları sarsmadan uzak bir yere götürmeleri gerekmektedir.

Friedkin burada da farklı bir anlatım izler. Orijinal filmde dört erkek yarım saatin ardından yola çıkarken, bu filmde girizgah bir saat sürer. Pek çok ülkede 92 dakikaya indirilmiş olarak gösterilen "Dehşetin Bedeli"nin 121 dakikalık orijinal kurgusunda aksiyon, tam ikinci yarıdan itibaren başlamaktadır.

Friedkin 1.85:1 geniş ekran avantajını, rengi ve döneme ait teknik efektleri de kullanarak eli yüzü düzgün, '70'ler tarzı başarılı bir yeniden

çevrim koyar ortaya. Özellikle dört adamı tanıdığımız ilk bir saatlik kısım, biraz da 'güncelleme' kaygısıyla '70'lerin siyasi ortamının izdüşümlerini, sinemasal anlatım özelliklerini taşır üzerinde.

Bir başka okumayla bu hikaye belki de bir 'ilahi cezalandırma' masalıdır. Bir araya (araf) gelmeden önce insanların ölümüne yol açan dört erkek, cezalarını çekmek, günahlarının bedelini ödemek üzeredirler aslında.

Kamyonun arkasındaki patlayıcılarla geçmek zorunda kaldıkları incecik, kırık dökük köprüler sanki birer Sırat Köprüsü'dür. Daha da fenası, filmin kimi anlarında her seyircinin fark edeceği üzere renkler değişir, dünya-dışı bir yerlerde olduklarını düşünmeye başlarız. Yolculuklarının sonlarına doğru karakterlerin, özellikle de Roy Scheider'in yüzünün giderek bembeyaz hale gelmesi, belki de hepsinin çoktan ölmüş olduklarına ve öteki dünyada cezalandırıldıklarına dair kuvvetli işaretlerdir.

Teslim noktasının hemen öncesinde Scheider'in duyduğu tuhaf kahkahalar, kamyondan indiği bembeyaz alan bu tezi destekler niteliktedir.

Öte yandan bu 'uhrevi' okumayı bir kenara bırakırsak, önceki hayatlarında gözlerini kırpmadan insanların ölümüne sebep olabilen bu

'duygusuz' ve 'ruhsuz' karakterlerin, doğanın ortasında nasıl da süt dökmüş kedilere benzediklerini görürüz. Ölen masum insanların öcünü, bu kez 'Tabiat Ana' almaktadır sanki onlardan...

"Yıldız Savaşları"yla aynı günlerde gösterime girdiği için seyircinin dikkatinden kaçan, o dönem için hayli pahalı sayılacak 12 milyon dolarlık bütçesinin gişede ancak yarısını çıkarabilen "Dehşetin Bedeli", William Friedkin'in de kariyerini sarsar.

O dönem TV'ye ve video piyasasına pazarlanması için filminin 4:3 kopyasını çıkararak dağıtım veren Friedkin, günümüze dek filmin o şekilde ulaşacağını hesaplayamaz.

Neyse ki yakın dönemde telif hakları temizlenerek film restore edilir ve 1.85:1 görüntü formatıyla, 121 dakikalık orijinal kurgusuyla Blu-Ray olarak piyasaya sürülür.

Bizde 1982 yılının Nisan ayında vizyona giren film, nihayet 2014 İstanbul Film Festivali'nde yenilenmiş versiyonuyla seyirciyle yeniden buluşur.

En iyi ses dalında Oscar'a aday gösterilen "Dehşetin Bedeli"nin Tangerine Dream imzalı çok özel soundtrack'iyile etki gücünü artırdığını ve filmin o yıl vefat eden Henri-Georges Clouzot'ya adandığını da not düşelim.

MARADONA

Emir Kusturica'nın 2008 yapımı belgeseli “Maradona By Kusturica”, koskocaman bir ulusa umut veren ve emperyalist güçleri daha adil bir zeminde yenmeyi başaran Diego Armando Maradona'nın kim olduğunu anlatıyor.

MARADONA, “ROBERT DE NIRO'YLA ARAMIZDAKİ TEK FARK...” DİYOR, “ONUN BİR BOKSÖR OLMASI BENİM İSE BİR FUTBOLCU OLMAM. O ÖNÜNE ÇIKAN HER ŞEYİ PARÇALAMAK İSTİYOR; BEN İSE GOLLERİMİ SIRALAMAK...” DİYE DEVAM EDİYOR. MARADONA'NIN KENDİNİ EN İYİ ÖZDEŞLEŞTİRDİĞİ AKTÖRÜN ROBERT DE NIRO olması ya da en sevdiği filmin “Kızgın Boğa (Raging Bull)” olması pek de şaşırtıcı değil aslında. Zira kendi hayatı, beyazperdede birçok sefer ‘tanrının yalnız adamı’nı canlandıran De Niro karakterlerinin gerçeklikteki projeksiyonu gibi. Doğumuna paralel doğan üstün bir yetenek ve yaşama güdüsü, başarıya giden yolda ruhunu kemiren kötü alışkanlıklar ve savrulmalar ve nihayetinde çıkagelen büyük, çılgın bir çöküş. Noktaları birleştirince ‘tanrının başka bir yalnız adamı’ olan Maradona’yı çizmek mümkün.

Emir Kusturica'nın Maradona belgeseli -ilk bakışta öyle görünmüyor olsa dahi- iki kişi hakkında. Bu kişilerden ilki, futbol tarihinin en büyük oyuncusu olarak kabul gören, futbolun sanata en yakın olduğu sahada top koşturmuş olan ve halen varlığıyla bu spor dalıyla ilgili her kişiye ilham veren Diego Armando Maradona. İkincisi ise Arjantin, Dünya Kupası'nda İngiltere'yi biri elle (Tanrı'nın eliyle) diğeri ise insanüstü bir beceriyle atılan iki golle elerken televizyon başında sevinçten kendini kaybetmiş olan Emir Kusturica. Bu belgesel Maradona hakkında; çünkü Maradona, bıkmadan, samimi ve gerçek bir şekilde kendini anlatıyor. Ve bu belgesel Kusturica hakkında; çünkü idollerinden biriyle karşı karşıya gelen Kusturica, meseleye kendini dahil etmekten hiç kaçınmıyor ve kendi tepkiselliğini de filme alıyor.

1986 yılında Meksika'da gerçekleştirilen Dünya Kupası'nda, Mexico City'de oynanmak üzere olan çeyrek final maçı, futbolun asla sadece futbol olmadığına dair iddialı bir kanıt gibiydi. Bir tarafta Thatcher'ın kupadan dört sene evvel, meşru zeminde Arjantin'e ait olan Falkland Adaları'na girmiş olan İngiltere'si, diğer tarafta ise saf yetenekten fazlasına sahip olmayan Maradona'nın Arjantin'i vardı. İki ülke arasındaki bu savaş hali, maç henüz başlamadan turnuvanın çehresini değiştirmiş, ezen ve ezilen arasındaki tansiyonu iyiden iyiye yükseltmişti. ABD öncesi dönemdeki kadar olmasa da, halen dünyanın bir kısım dizginlerini elinde tutan İngiltere, Arjantin'in yeşil sahalardaki coşkulu isyanını durdurabilecek miydi? Cevabını şu an herkesin bildiği bu soru, o gün net bir şekilde cevaplandı. Sabır taşı adaletsizliğe karşı yontmaktan sıkılmış olan Tanrı, Maradona'ya göre o gün eliyle müdahale etti. İkinci gol ise, bir futbol tanrısı olan Maradona'nın müdahalesiydi. İngiliz futbolculardan sırasıyla Peter

Beardsley, Peter Reid, Terry Butcher (iki kere) ve Terry Fenwick'i muazzam çevikliğiyle çalımlayan Diego, kaleci Peter Shilton'ı da çalımlayarak futbol tarihinin en güzel golünü attı. Bu maçı daha sonra emperyalizme karşı alınmış bir galibiyet olarak anacak, attığı golü meşru görececek ve bu konuda ikna edici olacaktı. Kusturica'nın Maradona üzerinden Latin Amerika yakın tarihine de temas eden belgeseli, temel olarak bu efsanevi maç ve gol üzerine kurulu.

Kusturica'nın bu gole bakışı da Maradona'nın görüşünden pek farklı bir düzlemde değil. Kusturica, futbolu gerçekten iyilerin kazanabildiği nadir alanlardan biri olarak görüyor. Zayıf tarafların adil bir kazanma şansına sahip oldukları, yetenek kartlarının dağıtılmış olduğu, güzel ve umut verici bir oyun... Maradona ise Kusturica'ya göre adeta kendi filmlerinden fırlamış bir sanatçı, bir anarşist, bir büyücü... “Kendine zarar vermek için elinden gelen her şeyi yapabilecek” (lezzetli bir “Kara Kedi, Ak Kedi / Crna Macka, Beli Macor” referansıyla) bir yalnız adam. O kadar yalnız ki Kusturica'yla bile pek ilgilenmiyor. Hatta Kusturica kendini bir paparazzi gibi görüyor; kendi ilahını rahatsız ediyor olmaktan çekiniyor. İki figür birbirine biraz alıştıktan sonra ise uzun bir sohbet başlayveriyor. Maradona yaptığı hataları, karakterinin keskin, yoğun taraflarını ve kariyerini anlamlı kılan sihirbazlık kabiliyetlerini ilk ağızdan itiraf ediyor. Belgeselin en dokunaklı anları ise, Maradona'dan ilelebet alıntılanabilecek olan şu sözleri: “Futbolcu olacağımı, anneme bir ev alabileceğimi biliyordum. Çok büyük paralar kazanacağımı, hatta Arjantin'le Dünya Kupası'nı alacağımı da biliyordum. Daha şu kadarken (eliyle gösteriyor) bunların hepsini öngörmüştüm. Ama kokain... İşte bunu bilmiyordum. Bunu tahmin edemezdim”.

Kusturica'nın Maradona belgeseli, büyük imkansızlıklarla yapıldığı için, bir ‘tamamlanmamışlık’, bir ‘eksik kalmışlık’ hissini bırakıyor ardından. Tıpkı Maradona'nın kariyeri gibi. Ancak bu eksik haliyle bile, Maradona'nın içinde olduğu her şey gibi, büyük bir keyif ve burukluk tesis ediyor. Kusturica ve Maradona'nın karşılıklı olarak top sektirdikleri ve kafa topuyla paslaştıkları sahneler ise Kusturica'nın büyük bir hayalini gerçekliyor adeta. Balkanlardan, geçmişinde bir sürü kırılganlık taşıyan hatta birçok kırılganlığa da bizzat sebep olan bir adam, Arjantin'deki ilham kaynağıyla beraber top oynuyor. Şu an sentetik, fabrikada üretilmiş yıldızlarıyla futbol belki de sadece futbol olsa da, bir zamanlar öyle olmadığını bilmek ve futbolun ileride bir gün yeniden gerçek kimliğine kavuşabileceğini hissetmek güzel bir duygu.

USTURA DÖNÜYOR

ORJİNAL ADI Machete Kills

YÖNETMEN Robert Rodriguez

OYUNCULAR Danny Trejo, Alexa PenaVega, Mel Gibson, Demian Bichir, Amber Heard, Michelle Rodriguez, Sofia Vergara, Charlie Sheen

YAPIM/SÜRE 2013 ABD - Rusya, 103 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Pinema)

**“USTURA DÖNÜYOR”,
YAPIM ŞİRKETİNİN ADINI
TROUBLEMAKER KOYAN
ADAMA YAKIŞAN BİR
FİLM OLUP ÇIKIYOR.**

ROBERT RODRIGUEZ’İN ‘YÜKSEK BÜTÇELİ B FİLMLERİNİN UNUTULMAZ YÖNETMENİ’ OLMA ÇABASINI ZATEN SEZİYORDUK ama bunu alenen tescilleyen film galiba “Ustura” (Machete) oldu. Sıradan bir fragmanla ‘şaka gibi’ başlayan anafikir, filme dönüştüğünde Rodriguez filmografisinin, olumlu anlamda kullanırsak, en kitsch, en uyduruk parçasına dönüşmüştü. Ne de olsa Rodriguez söz konusu ise, ‘ne kadar kötü, o kadar iyi’ düsturu geçerli. “Ustura Dönüyor”un ise heyecanla beklenen bir üçüncü filme, “Machete Kills Again... In Space”e açılan kapı olmasını umuyoruz.

İkinci filmde de Rodriguez akla hayale gelmeyecek saçmalıkta bir öykü kaleme almış. Machete’nin kapısı tam idam edilmek üzereyken bu kez bizzat ABD Başkanı tarafından çalışıyor. Tehlikeli bir füzeyi ABD’ye doğrultmuş olan tehlikeli Luther Voz’u durdurması isteniyor. Luther’in peşine düşen Machete’nin yolu önce kartel babası Mendez’le kesişiyor. Onunla ilk yüzleşmesinde füzenin ateşlenme mekanizmasının Mendez’in kalbine bağlı olduğunu öğreniyor. 24 saatten az bir sürede hem

Mendez’i ABD’ye getirmesi hem de uzaya firar etmeyi planlayan Luther’ı yakalaması gerekiyor.

“Rodriguez’dir ne yapsa yeridir” diyeceğimiz absürtlükteki bu senaryonun hakkını görsel olarak da veriyor üstat. Üstelik harika oyuncu takviyeleriyle... Danny Trejo’nun karizmasına Mel Gibson, Demian Bichir, Amber Heard, Sofía Vergara, Michelle Rodriguez, Charlie Sheen, Lady Gaga, Antonio Banderas, Cuba Gooding Jr., Vanessa Hudgens, Alexa PenaVega ve elbette Tom Savini gibi çoğuna zaten Robert Rodriguez evreninden aşına olduğumuz isimler eşlik ediyor.

Sonuçta “Ustura Dönüyor”, yapım şirketinin adını Troublemaker (‘başbelası’) koyan bir adama yakışan bir film olup çıkıyor. E, Ne de olsa Machete espri yapmaz, sigara içmez, tweet atmaz ve başarısız olmaz!

Charlie Sheen’i ABD Başkanı yapma fikri ilk kimden çıktıysa Allah onun iyiliğini versin!

Antonio Banderas’a bıyık bıraktırma fikri ilk kimden çıktıysa Allah onun cezasını versin!

SEN GİTMEYEN ÖNCE

ORJİNAL ADI Not Fade Away

YÖNETMEN David Chase

UYUNCULAR John Magaro,

Bella Heathcote, Jack Huston,

James Gandolfini

YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 107 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng.

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

**“THE SOPRANOS”UN
YARATICISI
İLK YÖNETMENLİK
DENEMESİYLE
1960’LARA UZANIYOR.**

EKRAN KLASİĞİ “THE SOPRANOS”UN YARATICISI DAVID CHASE’İN YAŞ 70’E DAYANIRKEN HAYATA GEÇİREBİLDİĞİ İLK VE TEK yönetmenlik çalışması “Sen Gitmeden Önce”, geçen yıl hayatını kaybeden James ‘Tony Soprano’ Gandolfini’yi de son performanslarından biriyle karşımıza getiriyor.

David Chase’in kendi yaşamından izler taşıyan film, rock’n’roll hayat tarzının 1960’larda geçirdiği evrimle birlikte ortaya çıkan sayısız müzik grubundan birine yönlendiriyor ilgisini. The Beatles ve özellikle The Rolling Stones’un izlerini takip eden grubun önce davulcusu, ardından da solisti olan Douglas’ı merkeze koyan hikaye, bir dönemin fotoğrafını çekme niyetiyle yola çıkıyor ve o yılların popüler kültür fenomenlerini de hikayeye serpiştirerek az çok başarıyor bunu.

“Sen Gitmeden Önce”nin rock müzikle kurduğu ilişki heyecan verici, buna itirazımız yok. Köklerini blues’dan alan rock müziğin evriminde kilit rol oynayan 1960’lardaki çıkışın izlerini takip eden film, yalnızca arka plana yerleştirilen şarkıları dinleterek bile keyif verebiliyor. Öte yandan, başkarakterin hastası olduğu Rod

Serling’in “The Twilight Zone”u ya da sevgilisinin sinemayla kurduğu ilişkiyle televizyon ve sinemanın gelişimine de kucak açıyor film.

Kuşak çatışmasının da önemli yer tuttuğu yapım, Douglas ile babası arasındaki uçurumla anlamlandırıyor bunu. Zengin-yoksul aşkı, dost kazıkları, gençliğin uyuşturucuyla imtihanı, savaş karışıklığı, tekdüzelikten kurtulma isteği, ırkçılığa karşı sesin yükselmesi gibi birçok temayı da içeren bu hikaye, merkezde grubun serüvenini anlatırken bütün bunlara dokunmayı da ihmal etmiyor. Ancak böylesi bir seçim, filmin bir miktar dağılmasına yol açıyor ve omurganın kaybedilmesi sonucunu doğuruyor.

Filmin adının, The Rolling Stones’un da cover’ladığı Buddy Holly & The Crickets şarkısı “Not Fade Away”den geldiğini de ekleyelim...

Hikayedeki çiftin “Cinayeti Gördüm”ü (Blowup) izledikleri sahnenin epeyce etkili olduğunu belirtelim.

David Chase, “Bir kez yapacağım, ona da her şeyi koyacağım” ısrarıyla yıpratıyor filmi.

DÜZENBAZ

★★★★★

ORJİNAL ADI American Hustle

YÖNETMEN David O. Russell

OYUNCULAR Christian Bale,

Bradley Cooper, Amy Adams,

Jeremy Renner, Jennifer Lawrence,

Robert De Niro, Jack Huston, Michael Peña

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 132 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Chantier)

YÖNETMEN SEYİRCİSİNİ
KARAKTERLERİN
AŞIRILIKLARINA VE
BUNUN YARATTIĞI
GÖRKEME DAVET EDİYOR.

DÜZENBAZ", 70'Lİ YILLARIN SONUNDA GEÇEN BİR DOLANDIRICILIK ÖYKÜSÜNE ODAKLANIYOR. KENDİ ÇAPINDA DÜZENBAZLIKLAR yaparak yaşayan Irving Rosenfeld'in taşradan gelip zirveye tırmanma hayalleri kuran seksi Sydney Prosser ile kurduğu ortaklık; bu ortaklığın hırslı FBI ajanı Richie DiMaso tarafından ortaya çıkartılması ve üçlünün 'mecburi hizmet'e tabi tutulması filmin kısa özeti olabilir. Anlaşma basittir: Irving ve Sydney belli isimleri Richie'ye verecekler ve karşılığında özgürlüklerini kazanacaklardır. Ancak işler planlandığı gibi gitmez. Richie'nin hırsları büyüdükçe, işin içine politikacılar ve mafya girdikçe Irving ve Sydney için tehlike de o kadar büyümeye başlar.

Dolandırıcılık meselesini filmin gideceği bir rota gibi kuran yönetmen David O. Russell; seyircisini karakterlerin özelliklerine, aşırılıklarına ve bu durumun yarattığı görkeme davet ediyor adeta. Hikaye bu kadar karakterlere odaklanınca, David O. Russell da daha önce çalıştığı ve 'garantili' isimleri tercih etmiş belli ki. "Dövüşçü"de (The Fighter) yardımcı erkek

oyuncu Oscar'ını kazanan Christian Bale, fiziksel dönüşümlerini oyuncu performansı ile bütünleştirmeyi başaran en iyi oyuncu olma yolunda bir adım daha atıyor. Aynı filmle yardımcı kadın oyuncu Oscar adaylığı kazanan Amy Adams'ın bu kadar 'seksi' olabileceğini; bu maharetini bütün film boyunca ustalıkla kullanabileceğini görmek unutulmaz bir deneyim. Yine bir David O. Russell filmi "Umut Işığım"la (Silver Linings Playbook) erkek oyuncu Oscar adaylığı kazanan Bradley Cooper'ın bir yön olmaktan çıkıp sağlam bir karakter oyuncusu olmaya yol alışına tanıklık edip; aynı filmle Oscar kazanan Jennifer Lawrence'ın, Irving'in ilgi bekleyen sorunlu karısı Rosalyn'de her rolün altından ustaca kalkan bir divaya dönüşünü görebilirsiniz.

Bütün oyuncular iyi ama Jeremy Renner için ayrı bir not düşmek gerek.

Giriş bölümündeki 'uzun' flashback sahnesinde biraz sıkılabilirsiniz.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

NON-STOP

YÖNETMEN Jaume Collet-Serra

UYUNCULAR Liam Neeson,

Julianne Moore, Scoot McNairy,

Michelle Dockery

YAPIM/SÜRE 2014 İngiltere-

Fransa – ABD, 102 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.77:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

**MANTIK HATALARINI
ÖRTMEYE ÇALIŞIP
TEMPOYU ARTTIRIRKEN
HİKAYENİN DRAMA
TARAFINDA TAKILIYOR...**

1 970'LERİN BAŞINDAKİ "HAVALANI" (AIRPORT) FENOMENİNDEN BERİ, UÇAKTA GEÇEN AKSIYON VE FELAKET FİLMLERİ DAİMA ilgi görmüştür. İspanyol kökenli yönetmen Collet-Serra'nın imzasını taşıyan "Non-Stop" da türün en iyileri arasında olmasa da, gerilim ve heyecan ibresini hep yüksekte tutan, baştan sona merakla izlenen bir 'uçak' filmi.

Pek kimse sevmese de fena bir yeniden çevrim sayılmayacak olan "Mumya Evi"yle (House Of Wax) ile 2005'te başladığı rejisörlüğe "Gol 2: Bir Rüya Yaşamak" (Goal II: Living The Dream) hariç, "Evdeki Düşman" (Orphan) ve bilhassa "Kimliksiz" (Unknown) gibi sağlam gerilimlerle devam eden yönetmen, artık B tipi aksiyonların gedikli haline gelen Liam Neeson'ı başrole oturtturarak, hem gizemi hem de aksiyonu bol bir serüvene yelken açıyor.

Alkol sorunu olduğunu filmin başında gördüğümüz gizli hava güvenlik polisi Bill, bindiği uçak havalandıktan sonra cep telefonundan bir mesaj alıyor. Gönderen kişi, hesabına 150 milyon dolar yatırılmadığı takdirde her 20 dakikada bir uçaktaki bir yolcunun öleceğini söylüyor. Bu

noktadan itibaren de işler karışıyor. Şantajcının kim olduğu sorusu baştan sona gizemini korurken, yolculardan biri olan Julianne Moore'dan, hatta bizzat Bill'den dahi şüpheleniyoruz.

Mantık hatalarını örtmeye çalışıp tempoyu hızlandırırken hikayenin drama tarafını es geçeren Collet-Serra, örneğin bir "Uçuş Planı" (Flightplan) ya da "Gece Uçuşu"ndaki (Red Eye) soluksuz gerilimin kıvamını yakalayamıyor. Bir noktadan sonra klişeler, 70'leri andıran manevralar da devreye girince "Non-Stop", isminin vaat ettiği aksiyonu iletmiyor seyirciye.

Buna karşın uçağın havada atlattığı tehlikeler, gizemli bir şekilde meydana gelen ölümler ve onca yolcu arasında 'katil kim?' sorusunu sordurtan 'merak' duygusu hiç sıkılmadan, heyecanlı izlememizi sağlıyor.

Sinemada da olduğu gibi DVD'de de, Bill'in telefonuna gelen mesajlar 'Türkçe metin' olarak ekrana yansıyor...

Liam Neeson dışında, Julianne Moore dahil onca oyuncunun neredeyse hiçbir fonksiyonunun olmayışı.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

THE VOICE THIEF

Acaba oğul **Adan Jodorowsky** babasının karnavalesk sinemasını yaşatmaya devam edebilir mi? **“The Voice Thief”** asla bir ‘Jodo’ filmi ayarında değil ama içerdiği saplantılı aşk ve vahşi cinsellik Adan’ın babasının izinde olduğunu gösteriyor.

YÖNETMEN Adan Jodorowsky
YAPIM 2013 ABD-Fransa
SÜRE 22 dk.

ALEJANDRO JODOROWSKY SINEMA SANATININ ÇILGIN YARATICILARINDAN BİRİ. HASINDAN BİR GERÇEKÜSTÜCÜ, BİR büyücü. “Köstebek” (El Topo), “Kutsal Dağ” (The Holy Mountain) ve “Santa Sangre”nin maksimalist mimarı; başka türlü bir sinemanın ve insanlık deneyiminin peşine düşmüş bir bilge.

23 yıl sonra çektiği “La Danza De La Realidad” ne yazık ki bir veda gibiydi. Acaba oğlu Adan Jodorowsky babasının karnavalesk sinemasını yaşatmaya devam edebilir mi? “The Voice Thief” asla bir ‘Jodo’ filmi ayarında değil ama içerdiği saplantılı aşk ve vahşi cinsellik Adan’ın babasının izinde olduğunu gösteriyor.

Sesini kaybetmiş bir opera şarkıcısı: Kamera önünde delirme fırsatını kaçırmamış bir Asia Argento... Ve ona sesini kazandırmak için fantastik Miami’nin yeraltında gezinen âşık bir koca. Bebekliğine doyamamış bir yetişkinin, cinsel organından süt içiren bir devin ve yetenekli bir şarkıcının sesleri çalınacak

ama hiçbir ses opera şarkıcısına uymayacaktır.

Hikaye baba Alejandro’ya ait olunca doğal karşılamak gerek, kısa film akla “Santa Sangre”yi getiriyor. Ama Adan babasından aldıklarına ‘giallo’ya merakını da eklemiş. Asia’nın babası Dario Argento’ya ne hikayede ne de müziklerde saygıda kusur edilmiş.

“The Voice Thief”i gerçeğin üstüne taşıyan en önemli unsur sanat yönetimi. Özellikle de çocuk kostümüyle gezinen yetişkin için hazırlanan bebek odası görmeye değer. Başarısızlıkla sonuçlanan seri cinayetlerin dinsel bir manzaraya zemin hazırlaması da gerçeküstücü provokasyon anlamında dikkat çekici.

Yine de bu hikaye yarım saatin altında bir süreye sığmamış sanki. Ne gerçeküstü tasarımlara ne de sürpriz yaparak bir anda karşımıza çıkan Serra Yılmaz’ın oyunculuğuna doyabildik. Jodorowsky adına yakışır özgünlükte bir kısa film değil ama ilk adımlar anlamında heyecan verici.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- Özcan Alper'den bir dönem filmi

Özcan Alper, "Sonbahar" ve "Gelecek Uzun Sürer"den sonraki üçüncü filmi "Rüzgarın Hatıraları"nın çekimlerine Batum'da başladı. Onur Saylak, Mustafa Uğurlu, Murat Daltaban ile birlikte Tuba Büyüküstün'ün de rol alacağı film, 1940'lı yıllarda Türkiye'deki otoritenin zulmünden kaçan bir sanatçının hikayesini anlatacak. Filmin 2015 sonbaharında vizyona girmesi planlanıyor.

2- Muhammet Uzuner rotayı yurt dışına çevirdi

Muhammet Uzuner, "Bir Zamanlar Anadolu'da" ve "Küf" filmlerinden sonra rotayı yurt dışına çevirdi. Aktör, İngiliz yönetmen Esther May Campbell'ın "Light Years" fminde oynuyor. Bir gün içinde geçen film,

çağımızın ailevi, toplumsal, kültürel ve çevreyle ilgili sorunlarına değiniyor.

3- 'Çirkin Kral'a veda

Sergio Leone'nin klasiklerinden "İyi, Kötü ve Çirkin" in (Il Buono, Il Brutto, Il Cattivo.) 'çirkini' olarak tanınsa da sinemanın kalburüstü oyuncularından biriydi Eli Wallach. 98 yaşında vefat eden oyuncunun filmografisinde "Uygunsuzlar" (The Misfits), "Yedi Silahşörler" (The Magnificent Seven), "Baba III" (The Godfather: Part III) gibi yapımlar da vardı. Sinema, o fildir fildir bakışları unutmayacak!

4- "Kış Uykusu"nun aydınları ortaya çıkıyor!

"Kış Uykusu", "Konusu var mı, yok mu?" başlıklı tartışmaya neden

oldu? Güler misin, ağlar mısın! Koca koca insanların izlediklerinden bir şey anlamamaları bir yana, Reha Muhtar'ın "Eleştirmenler filmin konusunu yazmadı" şeklindeki tuhaf tespiti karşısında ne demeli bilmiyoruz. Ama şunu sormak hakkımız bu şahıslara: Filmdeki Aydın size kimi hatırlattı?

5- Semih Kaplanoğlu "Buğday"ı ekiyor!

Semih Kaplanoğlu'nun yeni filmi belli oldu: Eurimages'dan rekor destek alan "Buğday". Gelen haberlere göre "Buğday"ın distopik bir bilimkurgu olacağı söyleniyor.

SAYGIYLA ANIYORUZ...
ELI WALLACH
1915 - 2014

“ FİLMLERİMİN SİNEMAYA GELME SÜRECİYLE ARAMDA BİR SEVGİ-NEFRET İLİŞKİSİ VAR.
HEP DAHA İYİSİNİ YAPABİLİRİMİŞİM GİBİ BİR HİSSİYAT OLUYOR. ”

William Friedkin